

N:o 12.

Ank. till Riksd. kansli den 24 februari 1902, kl. 1 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående lagstiftning i syfte att ackordsförhandling till undvikande af konkurs måtte erhålla offentligt skydd och kontroll.

Till handläggning af lagutskottet har från Andra Kammaren hänvisats en af herr *E. O. V. Wavrinsky* inom nämnda kammare väckt motion, n:o 3, hvari anförts följande:

»Enligt svensk rätt kan tvångsackord icke förekomma förr än gäldenären genom konkurs afträdt sin egendom till sina fordringsegare. Förslag till ackord kan af gäldenären ingifvas till rätten senast å inställelsedagen. Pröfning af detta förslag sker vid sammanträde med borgenärerna inför rättens ombudsman inom 2 veckor från inställelsedagen. Förslaget anses vara antaget, om alla närvarande borgenärer förenat sig härom och dessa bevakat minst $\frac{2}{3}$ af godkända oprioriterade fordringar, eller om minst $\frac{4}{5}$ af närvarande borgenärer godkänt förslaget och dessa bevakat minst $\frac{4}{5}$ af de oprioriterade fordringarna.

Bih. till Riksd. Prot. 1902. 7 Saml. 11 Häft. (N:o 12.)

Ackordet gäller ej utan att vara fastställt af rätten.

Den rubbning af gäldenärens rättsliga ställning och förmåga till förvärf, som inträder med och som följd af konkursbehandlingen, gör att han ännu efter det han blifvit insolvent i det längsta sträfvar att undgå konkursen och, då han icke längre kan förnöja sina mest påträngande fordringsegare, under hand söker träffa en uppgörelse med dem alla.

Men häraf blifva kreditorerna i regeln lidande. Ju längre konkursen uppskjutes, desto mera utsuges gäldenärens bo, och nya skulder tillkomma, som minska utsigterna till godtgörelse för kreditorerna. Underhandsackorderingen lemnar oftast ingen af borgenärerna någon tillförlitlig inblick i gäldenärens verkliga ställning; ingen vet rätt, hvad de andra kreditorerna tänka om saken. Alla äro beroende af gäldenärens påståenden, all effektiv kontroll saknas, hvaraf man kan döna om ackordsanbudets berättigande och lämpligheten af att antaga det.

Det torde endast vara i sällsynta fall och vidkommande större affärer, som kreditorerna få tillfälle samlas för att öfverlägga om lämpligheten af att ställa boet under s. k. administration.

Lyckas det en skicklig underhandlare att få ett underhandlingsackord antaget, upprätthåller han dermed ett sken af solvens och kredit, som ofta icke betingas af de verkliga förhållandena och därför lätt vilseleder dem, hvarmed gäldenären senare träder i förbindelse.

Misslyckas underhandlingarna och konkurs inträder, har boets ställning betydligt försämrats, och det lilla, som är kvar, slukas af konkursförvaltningen.

Af sådana skäl har man numera i flera länder under något olika former sökt gifva denna ackordsförhandling för att undgå konkurs offentlig kontroll.

Detta är icke något nytt. I äldre tider hade, särskildt i Tyskland, ackordet sin egentliga betydelse, innan konkurs ännu börjat.

Det ursprungliga förslaget till den Konkursordning, som trädde i kraft den 1 oktober i Tyskland, innehöll bestämmelser om ackord till förekommande af konkurs, och det tyska köpmansståndet skänkte detta ackordsinstitut sitt gillande. Likvisst frångicks denna helsosamma princip i lagen.

Något senare, 1883, gjorde dock den engelska lagen ackordsförhandlingen till ett nödvändigt förstadium till den egentliga konkursbehandlingen, och samma år likaledes den belgiska rätten, till en början försöksvis,

men 1887 definitivt. Exemplet följdes af Frankrike i lagen af 1889 och samma år af Schweiz.

Efter förebilden af dessa sistnämnda lagar införde Norge genom lagen af den 6 maj 1899 »akkordförhandling under rättens beskyttelse».

Genom denna lag bjudes gäldenären ett medel till att undgå konkurs utan att nödgas söka underhandsackord, och fordringsegarnes rätt bevakas genom att gäldenärens ackordsförhandling sker offentligen.

Från det att ansökan om ackordsförhandling är ingifven till rätten och till förhandlingens slut inskränkes fordringsegarnes utsökningsrätt hos gäldenären. I detta hänseende verkar ackordsförhandlingen lika med konkursen, men olika underhandsackorderingen, utan att hindra en fordringsegare att under tiden stämma gäldenären på sin fordran för att få den fastställd, om den bestrides af gäldenären.

Under ackordsförhandlingen kan konkurs inledas endast på begäran af gäldenären eller »akkordstyret».

Skall ändamålet med denna offentliga ackordsförhandling vinnas, är det emellertid angeläget, att den väcker så liten uppmärksamhet som möjligt utom de närmast intresserades krets. Gäldenären fortsätter därför sin affär på egen hand, men under akkordstyrets tillsyn. Lagen föreskrifver, att under ackordsförhandlingen firmateckningen bör ske med tillägget »under ackordsförhandling», men ingen laga påföljd stadgas, om denna bestämmelse åsidosättes. Handlar gäldenären emot akkordstyrets gifna föreskrifter eller utan att inhemta dess beslut i angelägenheter, som icke äro öfverlemnade åt hans fria bestämning, är denna bestyrelse berättigad till att öfverlemna boet till konkurs, hvarvid förenämnda förhållande kan leda till att ackord nekas stadfästelse. Deremot har tillsättandet af denna bestyrelse i regeln ingen verkan i förhållande till tredje man.

I gäldenärens frihet gent emot tredje man göras dock tvenne viktiga inskränkningar för den händelse, att ackordsförhandlingen genast leder till konkurs: skuldsättning samt pantsättning, afhändelse eller uthyrning af fast egendom, som gäldenären företager under ackordsförhandlingen utan bestyrelsens samtycke, äro ogiltiga i konkursboet.

Akkordsförhandlingen medför således icke såsom konkurs *ipso jure* någon panträttsartad beslagläggning på gäldenärens egendom till fördel för fordringsegarne, men den medför en begränsad eller inskränkt kvarstad på densamma till fördel för en eventuel konkursbehandling, såvida denna öppnas i omedelbar förbindelse med ackordsförhandlingen, så att,

om det visar sig att konkurs ej kan undgås, fordringsegarne ej genom ackordsförhandlingen komma i sämre ställning, än om konkurs genast inledts. Äfven i flera andra afseenden är ackordsförhandlingen likställd med konkurs, men i det viktiga hänseendet skilja de sig, att gäldenären i det förra fallet får, under tillsyn af akkordstyret, försöka att göra rätt för sig eller annars bjuda den allra största godtgörelse utan att behöfva afträda sin egendom till fordringsegarne.

Rätten utser ackordsstyret, som skall bestå af en så kallad »akkordkommissær», såsom ordförande, och tvenne andra till detta värf särskildt skickade och villige män. Rätten tar icke någon som helst befattning med förhandlingen eller förvaltningen, och hvarken kreditorerna eller ännu mindre gäldenären ega att kontrollera förvaltningen eller påverka akkordstyrets beslut.

Akkordstyret kan utse en särskild i gäldenärens affär sakkunnig revisor vid sin sida, hvilken revisor utöfvar sin befattning under de offentliga förpligtelser och det ansvar, som lagen stadgar för revisorer.

Kreditorerna bilda, hvad sjelfva ackordsspörsmålet beträffar, en tillfällig förening, hvori en kvalificerad majoritet binder minoriteten. Men lagen har icke anordnat något organ för dem.

Den största vikt lägges vid att kommissæren är en för uppdraget fullt kvalificerad person, som tillika har den nödiga auktoriteten. Detta har också inskräpts genom ett cirkulär af den 15 februari 1900 från det norska *overstyret for konkursvæsenet*. Lagen bestämmer, att overstyret för konkursvæsenet med samtycke af justitiedepartementet kan, på platser der så lämpar sig, utse personer, inom hvilkas krets akkordkommissæren skall väljas. Ett sådant urval af lämpliga, för kommissærens uppdrag kvalificerade personer, som tillika äro skickliga revisorer, har redan egt rum för Kristianias vidkommande.

Begäran om ackordsförhandling skall ingifvas till konkursrätten och skall åtföljas af:

1) en kortfattad redogörelse för de omständigheter, som hafva föranlett gäldenärens obestånd, samt de utvägar, som stå öppna för ett ordnande af affärerna. Ett fullständigt ackordsförslag fordras icke på detta stadium;

2) en tablå öfver affärsställningen;

3) uppgift på de räkenskapsböcker, som förts;

4) 50 kronor som förskott på omkostnaderna.

Inom 3 dagar skall gäldenären, om icke giltigt förfall inträffar, infinna sig personligen hos rätten. Rätten skall snarast möjligt afgöra, om ackordsförhandling skall öppnas.

Afslås gäldenärens begäran, skall meddelande derom ofördröjligen meddelas de kända fordringsegarne.

Ett afslag på gäldenärens begäran kan emellertid inom 3 dagar underställas överstyrets för konkursväsenet pröfning.

Beslutas att ackordsförhandling skall öppnas, väljer rätten genast akkordstyre eller i enklare fall endast kommissær, hvarefter förrättningen hvilat i dennes händer.

Så snart akkordstyret öfvertagit ärendet, skall kungörelse om ackordsförhandlingen utfärdas i kungörelsetidningen, anslås på rättens lokal och på börsen, om sådan finnes, samt utlysas vid tingen inom de orter, der gäldenären till äfventyrs har fast egendom. Derjemte skall anteckning derom ske till firmaregistret.

Derefter skrider akkordstyret till revision af gäldenärens räkenskaper, uppgör en fullständig tablå öfver ställningen, granskar orsakerna till obeståndet och affärens utsigter för framtiden samt uppgör en berättelse häröfver, som senast 14 dagar före det fordringsegarne kallas till möte för ackordsförslagets behandling tillställas dem. Ackordsförslaget uppgör gäldenären under förhandling med akkordstyret. Affären bibehålles under tiden af gäldenären, men öfvervakas af akkordstyret, som tillser, att förvaltningen framför allt går ut på att tillförsäkra kreditorerna godtgörelse. Endast sådana skulder, som måste gäldas på grund af oomtvistad förmanrätt eller pant, eller som ingåtts för affärens skull under ackordsförhandlingen, uppgöras under denna tid.

I akkordstyrets kallelse till sammanträde af borgenärerna uppfordras dessa att insända specificerade uppgifter på sina fordringar.

Twist om eller oklarhet öfver hvilka fordringar äro berättigade utredas af rätten.

Mötet med fordringsegarne skall hållas inom 6 högst 10 veckor efter det ackordsförhandlingen öppnats. Mötet ledes af kommissären. Gäldenären är skyldig närvara, endast sjukdom gäller som förfall. Uteblir gäldenären, kan ackordsförslaget icke behandlas. Borgenärernas rösträtt utöfvas skriftligen, hvarför det händer, att ingen af dem tillstädeskommer.

Till grund för omröstningen lägges en af akkordskommissären och revisorn uppgjord förteckning öfver samtliga fordringar i boet med an-

gifvande af deras beskaffenhet och uppgift, huruvida de på någon hand bestridas. Fordringar, om hvilka akkordstyret har kännedom, men som ej blifvit anmälda, medräknas. Anmälan om fordran till akkordstyret har endast i så fall rättslig betydelse, att den tjänar till att vidmakt-hålla förmånsrätt, hvars bevarande betingas af att det inom viss tid gjorts anspråk derpå gällande.

Med hänsyn till rösträtt gäller detsamma som för tvångsackord i konkurs. Det fordras ett kvalificerad flertal, såväl i afseende å antalet fordringsegare som å belopp, för att ackordet skall antagas.

Detta flertals storlek beror af den erbjudna ackordsprocenten.

Går förslaget ut på att betala minst 50 proc. till de oprioriterade fordringsegarne, kräves, att $\frac{2}{3}$ af de röstberättigade ha röstat för dess antagande och att deras tillgodohafvanden tillhopa utgöra $\frac{2}{3}$ af kreditore-rnas samlade fordringar.

Går det ut på mindre än 50 proc., fordras, att $\frac{3}{4}$ af de röstberät-tigade med ett tillgodohafvande af $\frac{3}{4}$ af hela fordringsbeloppet rösta därför.

Erhålles den föreskrifna majoriteten, utlyser rätten inom 3 veckor ett möte med fordringsegarne till behandling af spörsmålet om ackordet skall stadsfästas eller icke. Vid detta möte skall såväl gäldenär som akkordstyret vara närvarande. Alla underrättelser till kreditorerna och andra vidkommande skola besörjas på så sätt, att deras frankomst kan bestyrkas.

Under det första $\frac{3}{4}$ -delsåret efter denna lags trädande i kraft öpp-nades för hela landet 337 ackordsförhandlingar, under det att de anmälda konkursernas antal samtidigt var 459. I 80 af dessa senare hade förut ackordsförhandling egt rum.

I Danmark har »Foreningen af Kjøbenhavnske Manufaktur-Grossister» trädt emellan för att för sina medlemmars räkning omhändertaga ackords-förhandlingar till undvikande af konkurs. Denna förening har inrättat en Akkord- og Konkurs-Afdeling, hvars uppgift angifves vara att, då handlande ur manufakturbranschen eller med den beslägtade branscher i Danmark icke kunna fullgöra sina förbindelser, verka för ett för alla kreditorerna förmånligt ordnande af gäldenärens affärer. Afdelningens verksamhet är därför i hufvudsak:

1) att för fordringsegarnes räkning låta noga undersöka handlandenas ställning, när de förklara sig ur stånd att fylla sina förbindelser men önska genom prolongation eller ackord ordna sina mellanvaranden med

fordringsegarne utan Skifterettens ingripande och, om en sådan utredning befinnes böra komma till stånd, åtaga sig ledningen af densamma, eventuellt äfven liiquidationen; och

2) att, i händelse af konkurs, tillvarataga sina i boet intresserade medlemmars bästa och söka åstadkomma enighet mellan dessa vid val af kurator och Kreditorudvalg liksom i öfrigt under konkursen.

Afdelningen skall öfvervaka:

att kurator ställer den i lagen föreskrifna säkerheten;

att värderingen af boet såvidt möjligt upptager såväl inköps- som värderingsprisen för varulagret och att realisationen af boets tillgångar sker på omsorgsfullaste sätt;

att kostnaderna för konkursen begränsas; och

att afdelningen hålles à jour med hvad vidtages med boet af någon betydelse.

Afdelningen har säte i Köpenhamn.

Tillträde står under vissa villkor öppet för engrossister i hela landet. Afdelningens styrelse afgör genom ballottering, om sökt medlemskap beviljas.

Alla medlemmarne äro förpligtade att hänvisa hvarje åtgärd vid betalningsinställelse bland deras danska gäldenärer till behandling på afdelningen, och de få icke på egen hand träffa någon öfverenskommelse i fråga.

I händelse af konkurs äro de i en sådan intresserade medlemmarne förpligtade att skriftligen anmäla till afdelningen storleken af sina fordringar och att gifva föreningen eller den, som föreningen väljer till sin representant, fullmakt för deras del till valet af kurator och Kreditorudvalg, liksom i öfrigt till att föra deras talan under konkursen.

Afdelningens medlemmar böra, när afdelningen sådant kräfver, själfva eller genom befullmäktigade ombud deltaga i kreditorsmöten.

Då det är af största vikt, att uttalanden till belysning i föreliggande ärenden kunna falla fritt och utan förbehåll på afdelningens möten, kräfves den största diskretion.

I generalförsamlingen, afdelningens högsta myndighet, afgöras alla ärenden genom enkel majoritet. Hvar firma har blott en röst; rösträtten kan blott utöfvas af vidkommande medlem personligen. Den ordinarie generalförsamlingen hålles i början af mars månad hvarje år.

Afdelningens styrelse består af 11 medlemmar, af hvilka minst 7 skola vara medlemmar af Foreningen af Kjøbenhavnske Manufaktur-Grossister.

Afdelningens verksamhet under år 1899 gaf bland annat följande resultat:

Af 134 boutredningar hade
 64 uppgjorts med ackord;
 18 » » liquidation utan ackord;
 1 » » prolongation;
 22 slutat med konkurs;
 2 upptagits till förnyad behandling; och
 27 voro under behandling $\frac{1}{1}$ 1900.

134

Vid årets början voro 19 boutredningar under arbete, hvarför de under år 1899 nytillkomna voro 115 (mot 69 under 1898).

De med ackord afslutade boutredningarna omfattade ett sammanlagdt belopp passiva af kronor 1,253,645: 20, under det att de, som slutades med konkurs, endast omfattade passiva kronor 413.224: 75.

Genomsnittsutdelningen i ackordsboen var 54,51 %, vexlande mellan 15 % och 88 %, och den *nominella* tillgången i konkursboen uppgick till 40,6 %.

Af 59 ackordsbon voro:

14 i Köpenhamn,

21 på öarna och

24 på Jylland.

I 21 fall hade ackordet betalts *kontant*;

» 33 » var betalningstiden i genomsnitt $8\frac{1}{2}$ månad och

» 5 » gick betalningstiden öfver ett år.

Som af denna redogörelse synes, sörjer man både i Danmark och Norge, fastän på olika vägar, vida bättre än hos oss för fordringsegarnes intressen, då en gäldenär kommer på obestånd, på samma gång som man underlättar för den redbare gäldenären att göra rätt för sig på egen hand och bevara utsigterna för sig och sin familj samt andra, som af honom äro beroende, för framtiden. En enda fordringsegare eller några få snärre sådana kunna ej förhindra en ackordsförhandling i de öfriga fordringsegarnes intresse och drifva den i trångmål försatte köpmannen till en både för honom, fordringsegarne och tredje man oförmånlig, ja ofta nog

ruinerande konkurs. Hvilken betydelse detta har för näringslivet, synnerligast under dåliga tider, inses lätt.

Frånvaron af rättsliga bestämmelser i detta syfte i vårt land har föranlett, att utvägar utom lagen, ja ofta nog mot densamma, tillgripas för att hindra en illvillig eller vinningslysten fordringsegares onda anslag. I allt flera fall, synnerligast när det gäلت stora affärsrörelser, vid hvilka ett plötsligt stillestånd i verksamheten skulle verkat obotlig skada icke blott för det gäldbundna boet och dess fordringsegare, utan för kanske tusentals arbetare och deras familjer, har man tillgripit afveckling under administration på grund af enskild öfverenskommelse.

Men lagen lemnar intet stöd för sådana åtgärder; om ej full enighet uppnås mellan fordringsegarne, kan majoriteten bland dem, om aldrig så stor, icke binda minoriteten. En illasinnad borgenär blir härigenom i stånd att tillskansa sig fördelar på de andra intresserades bekostnad, ja, mot lag och rätt, blott för att det är nödvändigt att i det allmännas intresse oskadliggöra honom. Sådant upprör rättsmedvetandet, verkar demoraliserande och bör ej tolereras. Lagstiftaren måste här ingripa för att fylla en betänklig lucka i vår lagstiftning.

Den företagsamhet och vaksamhet, som i allmänhet utmärker våra grannfolk, icke minst på affärslivets områden, har manat dem att tillvarataga här berörda intressen. Det privatinitiativ, som i Danmark tagits af grossisterna genom deras nyss beskrifna organisation, och det införande af ett rättsligt institut för ackordsförhandling till undvikande af konkurs, som man nyligen tillgripit i Norge, syfta till samma mål. Hvilketdera bör föredragas, beror i väsentlig mån på nationella förhållanden, i all synnerhet på den omständigheten, om den svenska köpmanskåren kan lika väl som den danska själf tillvarataga dessa intressen.

De köpenhamnska grossisternas anstalt lärer väl motsvara sitt ändamål. Till dels torde detta bero på den starka väckelse handelsståndet rönt i Danmark af framstående, energiske män, hvilka sporrat de danske köpmännen och finansmännen till samverkan, till dels också på lättheten att omfatta hela landet med *en* organisation. Den enskilda företagsamheten torde vara i stånd att nedbringa kostnaderna för en ackordsförvaltning under hvad en offentlig institution för ändamålet betingar. Likaså torde en privat anstalt för förenämnda ändamål, om ackordsförhandlingen strandar, kunna verka gynnsamt på konkursutredningen. Men den omständigheten, att så många länder funnit skäl införa särskildt rättsinstitut för ackordsförhandling under offentlig kontroll till förekommande af kon-

kurs, tyder på, att denna rättsordning är af behovet påkallad och att den, der den införts, har verkat gynnsamt. Den är ju i praktiken icke heller främmande för våra förhållanden, ehuru rättsgrunderna saknas.

Huruvida den norska lagen, hvilken jag här ofvan åberopat, i sina detaljer träffat det rätta, derom vågar jag ej hysa någon egen mening, då jag ej har de nödiga insigterna derom. Det kan tyckas som om ackordsförhandlingen — administrationen — lämpligast borde öfverlemnas utslutande till borgenärerna och gäldenären, utan rättens ingripande. Men äfven under sådana omständigheter torde behovet af insigtsfulla *fackmän* för dessa, både till omfång och antal växande, utredningar göra sig gällande.

En medverkande orsak till att behovet af ett rättsinstitut i denna riktning gör sig så kraftigt gällande är, att vår konkurslag lider af så stora brister. Men att uppskjuta åtgärder i förenämnda syfte, tills en revision af konkurslagstiftningen kan åstadkommas, vore äfventyrligt. En lag, som gäller afveckling af ett gäldbundet bo till förekommande af konkurs, är så starkt af behovet påkallad, att med åtgärder därför icke bör uppskjutas.

Jag hemställer därför, att Riksdagen ville besluta i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täckes låta utreda, hvad som lämpligast genom lagstiftning må åtgöras för att ackordsförhandling till undvikande af konkurs måtte erhålla offentligt skydd och kontroll, och till Riksdagen inkomma med de förslag, hvartill sådan utredning kan föranleda.»

Det af motionären sålunda väckta förslaget, att ackordsförhandling till undvikande af konkurs måtte ställas under skydd och kontroll af offentlig myndighet, sammanfaller till innehållet nära med en fråga, som förut vid flera tillfällen, om än ej under de sista åren, varit föremål för mycken uppmärksamhet och mångsidig pröfning. Vid alla riksdagar under åren 1876—1880 förelågo sålunda på grund af enskilde motionärers framställningar förslag om åstadkommande af lagbestämmelser angående afveckling medelst administration af gäldbundet bo. Dessa förslag ledde emellertid icke till någon Riksdagens åtgärd. Samma spörsmål upptogs vidare till behandling af justitieombudsmannen i hans till 1879 års Riksdag afgifna embetsberättelse, dervid justitieombudsmannen i hufvudsak uttalade den uppfattning, att någon särskild lagstiftning i ämnet icke för det dåvarande vore af omständigheterna påkallad, utan att gällande kon-

kurslag, möjligen i en eller annan paragraf ändrad, skulle kunna motsvara behovet. Sedan derefter jemväl lagutskottet vid 1884 års riksdag i anledning af ånyo väckt motion om lagbestämmelser rörande afveckling medelst administration, hvilken motion afstyrktes af utskottet och icke vann Riksdagens bifall, förklarar sig anse det åsyftade målet icke lämpligen kunna uppnås annorlunda än genom en i sådan rigtning företagen omarbetning af gällande kurslag, blef frågan föremål för handläggning äfven hos Kongl. Maj:t samt föranledde till en för 1885 års Riksdag framlagd proposition angående ändring af 9, 51 och 52 §§ konkurslagen i syfte, enligt hvad föredragande departementschefen till statsrådsprotokollet anförde, att i stället för en lagstiftning om administration, hvilken icke syntes vara för det afsedda ändamålet nödvändig, i konkurslagens bestämmelser åvägabringa förändringar, egnade att sätta den i stånd att motsvara de kraf, hvilka i en utvecklad affärsverksamhets intresse kunde ställas på densamma. Dessa förändringar gingo hufvudsakligen ut på dels att åstadkomma en tillfredsställande form för förvaltningen af gäldenärens tillgångar under tiden från den offentliga stämningens utfärdande, intill dess gode män blifvit utsedda, dels att bereda ökade möjligheter för uppskof med försäljningen af konkursbos egendom samt för lös egendoms försäljning utan auktion. Lagutskottet, som jemte propositionen till behandling förehade ett af enskild motionär åter framställt förslag till lag om afveckling medelst administration, afstyrkte det senare förslaget, men fann propositionen böra till sitt hufvudsakliga syfte vinna Riksdagens godkännande, och sedan Riksdagen, med afslag å motionen, bifallit hvad i propositionen föreslagits, gafs, i öfverensstämmelse härmed, åt förenämnda paragrafer genom lagen den 1 maj 1885 den lydelse, som de derefter hufvudsakligen bibehållit. Ytterligare återkom frågan vid 1887 års riksdag, då emellertid lagutskottet förklarade sig fortfarande anse de brister i konkurslagen, som föranledt förslagen om införande af ett särskildt administrationsförfarande, hafva blifvit i väsentlig mån afhjelpa genom de år 1885 vidtagna ändringarna, samt den i ämnet väckta motionen, som af utskottet afstyrktes, ej heller vann Riksdagens godkännande.

Lagutskottet, som vid alla de tillfällen, då utskottet haft att yttra sig öfver de sålunda väckta förslagen om åstadkommande af lagbestämmelser, enligt hvilka en på obestånd varande persons tillgångar skulle kunna öfvertagas till förvaltning af borgenärerna, utan att konkurs behöfde inträda, städse funnit sig förhindradt att till dessa förslag förorda bifall, intager jemväl nu i frågan en liknande ståndpunkt och stöder denna sin

uppfattning på i hufvudsak samma grunder, som förut flere gånger blifvit af utskottet i sådant afseende åberopade.

Utskottet vill sålunda icke förneka, att en lagstiftning i förevarande syfte stundom skulle kunna medföra icke oväsentliga fördelar. Visserligen behöfver efter de år 1885 tillkomna förändringarna i konkurslagen tillämpningen af denna lag icke ovilkorligen medföra, att konkursgäldenärens rörelse måste afstanna och boets egendom oförtöfvadt realiseras, äfven om sådant uppenbarligen är för både borgenärerna och gäldenären ofördelaktigt, och hvad mot konkurslagens bestämmelser härutinnan från början synnerligast kunnat anmärkas är alltså genom berörda lagändringar afhjelpat. Men otvifvelaktigt hafva dock i allt fall icke så sällan missförhållanden förekommit, hvilka kunnat afvärjas, om lagstiftningen innehållit bestämmelser, med stöd af hvilka afveckling under hand kunnat mot en eller flere borgenärers bestridande lagligen åvägabringas. Särskildt kan i ett eller annat fall genom en näringsidkares försättande i konkurs-tillstånd föranledas plötsligt afbrott i en vidsträckt och gagnande verksamhet till stor skada icke blott för borgenärerna och gäldenären utan äfven för en mängd underhafvande och andra personer, hvilka för sitt uppehälle varit beroende af verksamhetens fortgång.

Redan den princip, hvarpå en sådan lagstiftning som den af motionären ifrågasatta skulle byggas, synes emellertid utskottet gifva anledning till berättigad tvekan. För att denna lagstiftning skulle hafva något ändamål, måste nemligen densamma grundas derpå, att enskilde fordrings-egare skulle kunna genom andras beslut förhindras att medelst anlitande af vanliga exekutiva åtgärder göra sin rätt gällande och rättsligen tvingas att deltaga i en af andra besluten afveckling. Detta förfarande skulle alltså, utan att benämnas konkurs eller i förhållande till gäldenären verka såsom sådan, för fordringsegarne medföra den påföljd, att, liksom vid tvångsackord i konkurs egér rum, enskilde fordringsegares rätt gjordes beroende af de andres beslut. För att undanröjda de betänkligheter, som mot en dylik anordning möta, vore det i utskottets tanke nödigt att förbinda det föreslagna ackords- eller administrationsförfarandet med liknande garantier och en sådan domstolens medverkan, som i konkurs finnas föreskrifna, men detta skulle svårligen låta sig göra utan att så godt som upphäfva nyttan och gagnet af administrationen.

Det kan sålunda icke vara lämpligt, att endast närboende eller eljest lätt tillkallade borgenärer berättigas besluta om afvecklingen, utan torde alla borgenärer, hvilkas intressen beröras af ett dylikt beslut, böra sättas

i tillfälle att vid beslutets fattande närvara och sin rätt bevaka. För sådant ändamål lär emellertid under våra förhållanden vara erforderligt att bestämma en ganska lång kallelsetid, och då ett hufvudvilkor, för att afveckling skall kunna med fördel åvägabringas, utgöres deraf, att den samma kommer till stånd utan alltför lång tidsutdrägt, synes den behöfliga kallelsetidens längd härutinnan utgöra ett väsentligt hinder.

Derest mot någon eller några bland de fordringar, hvarå borgenär vill grunda talan i fråga om ackordsförhandlingen, anmärkningar skulle framställas, möta jemväl stora svårigheter att bestämma, huru förfaras skulle för att få sådana anmärkningar pröfvade. Att åt öfriga borgenärer uppdraga pröfningsrätten torde icke kunna anses välbetänkt, utan lär ett rättsligt fastställande af fordringarna böra ega rum, hvilket afvenledes skulle medföra omgång och i hög grad förminska värdet af hela administrationsförfarandet.

Likaså torde för bevarande af borgenärernas rätt i fråga om återvinning, återgång af köpeaftal med flera vid konkurs inträdande förhållanden afven vid administration erfordras bestämmelser, hvilka icke skulle låta förena sig med den enkelhet och snabbhet, som för detta senare förfarande böra vara utmärkande.

Att på ett från skilda synpunkter tillfredsställande sätt i vår lagstiftning införa det nya rättsinstitut, som motionären vill hafva med den samma införlifvadt, torde sålunda vara en synnerligen svårlöst uppgift. Antingen sättes rättssäkerheten i fara eller ock påkallas lagbestämmelser af den vidd och beskaffenhet, att man af deras tillämpning icke lär kunna i jämförelse med nuvarande förhållanden vänta någon afsevärd tidsvinst, besparing eller andra väsentligare fördelar.

Motionären har ej heller, så vidt utskottet kunnat finna, lemnat några anvisningar för en lycklig lösning af det utaf honom framlagda spörsmål. Någon egentlig betydelse i detta afseende torde nemligen icke kunna tillmätas den omständigheten, att lagstiftning i ämnet redan finnes genomförd i andra länder, hvilkas domstolsorganisation och konkursförfarande äro vidt skiljaktiga från de hos oss gällande.

Det vill ock synas utskottet, som om motionären själf stält sig i viss mån tveksam framför frågan, huruvida någon rättslig organisation för berörda ändamål verkligen är nödig och lämplig, eller huruvida det icke snarare bör öfverlemnas åt den enskilda företagsamheten att, då omständigheterna dertill gifva anledning, åvägabringa utredning af gäldbundet bo utan samband med konkurs. Hvad motionären anført om förhållan-

dena i Danmark synes sålunda utvisa, att ganska lyckliga resultat torde kunna vinnas genom enskilda sammanslutningar mellan affärsmän. Jemväl erfarenheten i vårt land har visat, att der skäligen förutsättningar för afveckling medelst administration funnits, sådan afveckling ganska ofta kunnat åstadkommas på den privata öfverenskommelsens väg.

På grund af hvad sålunda anförts, hemställer utskottet,

att förevarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 24 februari 1902.

På lagutskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.